

Издази Суботом.

Цијена:

За ЦРНУ ГОРУ за годи-
ну ф. 6, за по године ф. 3,
за четврт године ф. 1 и
50 новчића.

За АУСТРО-УГАРСКУ
за годину ф. 6, за по год.
ф. 3, за четврт године ф.
1 и 50 новчића.

За СРБИЈУ за годину
ф. 7 за друге земље ф. 8.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

НЕЋЕЉНИ ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

Претплата плаћа се у
плаћеним писмима непо-
средно администрацији «Гл.
Црногорца» на Цетиње, а
може се и картом упут-
ницом на пошту у Котор.
Доноси шљуу се уредниш-
тву. Рукописи се невраћају.

За огласе плаћа се од
реда 5 новч. За огласе веће
и на дуже вријеме мање.

Телеграфске вијести.

«Кореспонденц. биро» јавља:

КИШЕЊЕВ, 20. Априла (служ-
бено): Руска војска иде напријед, без
да иће наилази на отпор Турака, који
стоје непомицни. Руси заузимају без
сваке запријече лијеви бријег Дунава.

У енглеској доњој кући изјави
министар, да би се Инглешка проти-
вила неутрализацији суецког канала,
јер да би се с тијем запријечило о-
дашиљање војске у Индију и из ње.

У букарешкој комори изјави
Коголничано, да су Турци пуцали
на Брајилу, и ако се Румунија не на-
лази према Турској на ратној ноzi.

БЕЧ, 22. Априла: Турци су опет
почели бомбардовати Брајилу и Бар-
боши.

БЕЧ истога дана: У заступничкој
комори изјави влада, да политика
Аустрије остаје иста, која и досад.
Влада ће се трудити, да дође до у-
тицаја, који јој прописују интереси
земље. И крај изјављене неутралности,
придржава си она слободне руке.
Влада неопажа за сад никаква разлога
за какве војене мјере, она се повје-
рава пријатељскијем одношајима са
властима, искрености своје политике
и, у случају нужде, пожртвованости
својих држављана (Одобравајуће
плескање).

ЦАРИГРАД, 22. Априла: Влада
(турска) изјавила румунском агенту, у
Цариграду да су престале функције, ради
склопљене руско-румунске конвенције.

БЕЧ, 24. Априла: Једна депеша
јавља, да је руска војска Карс опко-
лила. Услед боја од 22. утекли су
Турци у тврђаву и на пут у Карс.
Бомбардовање започиње данас.

БЕЧ истога: Турски булетин јав-
ља, да је Муктар-паша 22. напу-
стио Карс и да је са 9 батаљона
отишао, да посједне положај код Јар-
геца, западно од Карса, јер Руси гро-
зе, да ће пресећи комуникацију са
Ерзерумом. Грчка влада усредоточава
трупе на турској граници проти раз-
бојницима, који из Турске прелијећу
(Или проти Турцима, што је у оста-
лом свеједно. Пр. У).

Јуче су Турци Рени (румунски
град на доњем Дунаву) три сата
бомбардовали. Становници из Ренија,
Брајиле и Олтенице (румунски
градови на Дунаву) побегли. Инглеш-
ко одјелење морнарице полази из
Крфа на Крету.

Славенско-турски рат.

Вијести са руско-турскога боји-
шта, које су биле из почетка толико
замршене, почињу се помало разбис-
травати. Јужна руска војска обавила
је досад свој задатак, да са успјехом
можемо бити задовољни. За два три
дана прешла је она Румунију и зау-
зела лијеву обалу Дунава, без да је
нагазила на икакав отпор од стране
Турака, којима се никако нерачи
преко Дунава, и ако бијаше румун-
ска, би рекао намјерно, напуста све
своје позиције на лијевом бријегу
Дунава, хотећи с тијем избацити
Турке преко Дунава. Но Мујо, и
ако је глуп, знаде добро, да није све
једно бити потучен на лијевом или
десном бријегу ријечине, јер с лијеве

се стране не да »бјекати«, те би се
морало или у воду или молити »аман«,
што на десној обали немора да буде,
јер бјегање је слободно до сама
Истамбула. За то се је и ограничила
војска »цара царева«, да за садгледа
као миш из брашна, како Руси зау-
зеше без запријече провинцију, коју
силни Султан називље »саставнијем
дијелом« своје царевине. Ето тако
бране они своје вазале од туђе »ин-
вазије«. Но да ствар не буде још
смјешнија, јављају се испрјека да су
живи, пуцајући на отворене градове
»своје« (?) провинције. Тако су они
већ бомбардовали Олтеницу, Галац,
Брајилу и т. д. Но у овоме часу биће
већ и руске батерије понамјештене на
Калафату и даље низ Дунав, те их
неће јуначење из топова стати тако
цијене и олачко. Керим-паша забуњен,
љути са, што опет нема посла са
Србијом, с којом је лакше рачунати,
те јој се у шкрипцу грози, да ће ући
у Србију и посјести Кладово. То би
било баш стратешко дјело, јер онда
би Керимова војска постала још та-
њом кобасицом него је. Но Турци из-
азивљу доиста Србију само за то,
неби ли за њом још кога у акцију,
и то на своју страну увукли. Њима
се хоће још мутити, они ни сад
друго недрже, него да ће им неко у
помоћ против Русу. И чисто су се
забезекнули, што већ није Инглешка
и Мађарска Русији рат објавила. Си-
ромаси још ни сад не увиђају, да су
»ћерали зеца и ишћерали лисицу«.
То је успјех њихове досадање дер-
зновене политике.

У Малој Азији заиграло се је
крваво коло мало прије него на југо-
западу, јер тамо су си противници
стајали брк у брк, и нијесу их ра-
стављале сваковрсне запријече као на
Дунаву. И ако многи држе, да се
главно питање ријешава на Дунаву,
то опет нетреба сметати с ума, да то
питање може ријешити и источна
руска армија, ако онако сјајно узна-
предује, као што је досад. Ратна цијел
руске војске јест Цариград, нити је
побједитељу иће могуће диктовати
Турцима повољне услове мира него код
опаћена Цариграда. И Турци ће
без сумње ћерати до крајности тијем,
што мисле да им је у интересу,
Русе довући што ближе под
Цариград, која би околност, као
што им се с многијех страна и у из-
глед ставља, довукла Инглешку и мож-
да још кога у помоћ. За то је врло
могуће, да ће Турци, претпоставља-
јући то, и узмицати према Цариграду
и повлачити с тијем Русе за собом,
само да с тијем поплаше конкуренте
за »ћевојком истока«, којој би имао
загрозити продирући Рус. По томе
је више него извјесно, да се
Турска, ма била и до ноге поби-
јећена, неће упуштати у прего-
воре о миру, док невиди руску
опсаду око Цариграда, а себе
остављену од Инглеца и други-
јех пријатеља. Могуће, да на овај
случај рачунају и Инглеци, држећи,
да би се тада створила јака антирус-
ка коалиција, која би била у стању
осујетити руске успјехе. И некако
пребрзо узмице турска војска у Азији.
Држало се, да ће се Турци код Кар-
са упуштати у одсудну и здвојну
битку, а ето они га остављају при-

првом сукобу, узмичућл према Ерзе-
руму.

Свакојако расту за Русију тегобе
у оној мјери, у којој буде она на-
предовала и успјевала. Надајмо се и
тјешимо тијем, што се и за такву е-
вентуалност постарало, кад би се за-
грозило ратнијем стечевинама Славен-
а, те ће бити обезбјеђене.

За црногорску војску, наравно,
да је најпробитачније, да за сваки
случај, накупи што више резултата
у руке, да с њима влада и да су јој
сигурнији, те ће јој према томе и
рад бити, с помоћи бојжом.

Политички преглед.

Из Калкуте јављају »Голосу«, да је
Кабулски Емир (од Афганистана, држава
међу енглешком Индијом и Перзијом) од-
био предлоге индијског подкраља, ко-
јима се је ишло затијем, да се кан Шир-
Алија предобије за антируску политику,
којом би имао по жељи Инглеца пријечити
Перзију у њезину сајузном дјелу са Ру-
сијом. Дакле Инглеци у Азији чине фи-
јаско.

— »Политику« извјештавају, да Ру-
сија кани подићи и трећу »сјеверну вој-
ску« под заповједи престолонашљедника.

— Из Петрограда јављају, да је вла-
да потврдила правила »Славенскијех бла-
готворитељнијех комитета«. Досад су они
били сматрани као приватна друштва без
сваког признања од стране државе. Пра-
вила су свршетком Марта прегледана у
државном савјету и већином гласова у-
својена. Проти одобрене правила гласо-
ване: Валдујев, министар крунскијех
добара, Грајг, државни контролор, Ме-
зенцев шеф полиције. За потврду пра-
вила: Горчаков, Игњатијев, Толстој,
министар наставе и богоштовља, Тиму-
шев, министар унутрашњијех послова и
Миљутин, ратни министар. **Покровитељ
комитета биће Цар**, који ће потврђивати
председника.

— Као што из Петрограда јављају
»Политици« закључила је Русија са
Француском банком 5% зајам од
800 милијона франака. Осим тога гла-
са се, да је Русија учинила зајам и у
Белгији, од 300 милијона белг. форината.

— Ђенерал Черњајев позван је
из Инглешке у руски главни стан.

— У њемачком државном вијећу,
рече Молтке при претресу војеног прора-
чуна, бранећи ставке његове: Није се на-
дати дугу миру. Није далеко час, гђе ће
све владе морати напрегнути све своје си-
ле, да осигурају свој опстанак. Узрок томе
јест опште неповјерење међу владама.
Француска чини горостагна напрезања за
обрану земље. Велике хрпе војске наго-
милане су између Париза и њемачке гра-
нице. Француска има у мирно доба велику
војску за нападај. Њемачка не смије иза
ње остати.

Ова ратоборна изјава »великога
мучала« забунула је политички свијет то-
лико, да се је Молтке нашао побуђеним,
изјавити, да се његова изјава има тумачи-
ти у смислу мира.

— У Потти, руски град на примор-
ској кавказкој граници, дођоше неки дан
два ескадрона турскијех коњаника, пре-
дадоше се и понудише се на службу ру-
ској влади.

— Турски лажни — булетини
о побједама већ су почели мах отимати.
Тако јављају они, да је Сулејман-паша у
Дуги потукао Црногорце и продро у
Никшић. Безграничност турске лажи мо-
же се и овог пута и одгуда виђети, што се
свијли Сулејман са својом ордијом још
није ни помакао од Мостара.

Опомнијемо читаоце, да буду на оп-
резу читајући ратне вијести из овакџих
извора.

Руски поданици, који немогу оставити
Турске, стављени су под заштиту њемач-
кијех конзулата, а гђе није овџих, под
закрпе италијанскијех. Ово илуструје

најбоље интимне одношаје међу тијем вла-
дама, и Турска незнајући од јада што ће,
протестира проти тој мјери реченијех влада.

Турска намјерава (ако буде имала
времена!) својом војском ући у Србију и
посјести Кладово. Керим-паша јавно је већ
о том корском команданту, Хорватовићу у
Неготину, по овај је занескао помоћи у
влада да се турској инвазује силом оду-
пре, што је влада и учинила, осим што је
уложила протест против те намјере Турске.

Окружница књаза Горчакова.

У Петрограду, 24. априла.

Окружница, коју смо у изводу већ
доносили, саопштавамо у цијелости:

»Царски је кабинет од почетка исто-
чне кризе изцрпио сва средства своје моћи,
да уз судјеловање великих власти пости-
гне трајно измирење Турске. Но сви, порти
по успостављену споразумљењу међу ка-
бинетима властних један за другим учинени
предлози наиђоше на неодклонив одпор
џезин.

Записник, подписан у Лондону 19.31.
марта, био је задњи израз укупне воље
Јевропине. Царски је кабинет пристао узав
као уз послједњи покушај помирења. Он
је записнику доданим очитовањем од исто-
га дана означно увјете, који су, да их је
турска влада лојално и искрено примила
и извела, били врстни, мир повратити и
учврстити.

Порта је и на то одговорила опет
одбијањем. Тога није лондонски записник
на око био узео. Јевропа, изразив своје
жеље и одлуке, стегнула се на то, те уста-
новила, да си велике власти, ако би ви-
ђеле, да су обмануте у нади, да ће порта
наредбе, за побољшање стања хришћан-
ских народа одредиљене и једнодушно
за мир Јевропе неопходно нужними при-
знате, крјепко извести, придржавају, заје-
днички означити средства, која им се сви-
де сходнима, осигурати добро становни-
штва и интересе општега мира.

Тако су кабинети предвиђели,
да порта неће одржати обећања,
која ће учинити, али нијесу предви-
ђели да ће захтијеве Јевропе одбити.
У исто вријеме константинско је очи-
товањем, које је лорд Дерби дао уз запи-
сник, да се, будућ да је влада Њезина
Величанства инглешке краљице само по-
гледом на интересе обћега мира приво-
љела записник подписати, само каже, да
се записник, ако се та сврха неби пости-
гла, наме међусобно разоружање и мир
међу Русијом и Турском, има сматрати
ништеним и неваљаним.

Одбијање порте и разлози, на којима
се оно оснива, недопуштају надат се, да
ће порта задовољити жеље и савете Је-
вропе, те изкључују такођер сваку гра-
ницу за то, да ће се за побољшање суд-
бине хришћанских народа наумљене ре-
форме извести. По том учињен је и немо-
гући мир са Црном Гором и изведење
увјета, под које би се разоружање и из-
мирење могло извести.

У тим околностима изкључен је
успјех свакога покушаја за преговарање,
те остаје само алтернатива, или пустити,
да и надаље постоји стање, о којем су
власти очитовале, да се с њиховим и с
интереси Јевропе неслаже, или покушати,
да се присиљеном постигне оно, што доби-
ти од порте путем споразумљења, сложним
напором Јевропе није за руком пошло.

Мој узвишени господар одлучно је
подузети оно, на што је Њег. Величанство,
велике власти позвало, да с њим зајед-
нички узраде. Њег. Величанство дало је
својим војскама заповијед, да пријећу грани-
це турске.

Изволите ову одлуку објавити влади,
код које сте објерени. Мој узвишени гос-
подар, подузимајући тај корак, врши дуж-
ност, коју му налажу интереси Русије
чији мирни развитак безпрестане смутње
у истоку спречавају. Њ. Величанство увје-
рено је, да у исто доба одговара назорима
Јевропе.

Горчаков.

Проглас на Румунију.

Врховни заповиједник руске војске, велики кнез Николај, издао је слиједещи проглас на Румунију.

«Румуни! На заповијед Њ. Величанства цара Александра, подвргнута ми војска, којој је сврха војевати проти Турској, долази на ваше земљиште, које је већ радосно дочекало руску војску. Ја изјављујем, да ми долазимо кано пријатељи, да желимо само вашу срећу и да се надам, да ћемо у Румуна наћи, оно племенито мишљење, које показиваху ваши предци руским војскама у ратовима, које водисмо проти Турској. Одговарајући заповиједима Њ. Величанства, дужност ми је објавити вам пролаз руске војске преко нашега земљишта, који ће бити кратко трајан и кога се нетребате бојати јербо ће мо ми румунску владу, сматрати пријатељском владом.

Ја вас позивам, да обављате своје обичне послове и да прибавите нашој војсци средства, да подмири своје потребе. Ја сам учинио потребите одредбе, да војна благачина неодвљачно изилати све што купи. Ви познајете дисциплину војске Њ. Величанства. Ја сам сигуран, да ће она у вашој средини вашу част сачувати неповријеђену. Наша војска неће нигде сметати нашега мира, она ће штovati наше законе наше обичаје и ваш иметак.

Румуни! Наши предци пролијеваху своју крв, за вашу слободу; ја мислим да имадемо право тражити, вашу подпору за војску, која прелази код вас у ту једину сврху, да помогне несретним Хришћанима Турске, којих је зла судбина узбудила сажаљење Русије и читаве Јевропе.»

ИСТОЧНА КРИЗА У ИНГЛЕШКОМ ПАРЛАМЕНТУ.

У горњој кући инглешкога парламента дала је источна криза 6. т. м. повод даљној дебати. Лорд Стратеден и Камбел свратило је најиме позорност лордова на најновију фазу источнога питања и предложио је, нека се подастру препиен свих државних декрета, капитулација и конфенција, које давају Великој Британији право, да проти злоупотребама у владу Порте и на корист подложних јој племена посредује без обзира на уговоре за уздржање независности и целокупности отоманске државе, који су успостављени после кримскога рата. Лорд Стратеден негати пријетеће ратне опасности, ну мисли, да још нетреба двојити ради уздржања мира. Велика Британија да би морала упливисати у Берлину и Петрограду, да се одврати несрећа. Ако међутим букне рат, то да је врло желети, да неврлада никаква дволчност у погледу дужности Инглешке. Нијега да неима, што би могло навјештати, да се инглешки народ жели одрећи резултата кримскога рата.

Еарл Робебри жели знати, шта мисли влада ради обвеза тросавезног уговора од 1856 и је ли је ишто учинила да ослободи Инглешку од обвеза, према којима су три власти најабсоутнијим начином зајамчиле независност и целокупност турске државе. Ниједан генерални избор да неби довео у службу владе, која би тргла мач за Турску, а ако оне обвезе и даље трају, онда да ће се Инглешка ваљда до скоро наћи у положају, да бира међу својом части, кано народ, који шугује уговоре, и међу својом савјести и моралом.

Лорд Хонгтон изјављује, да Турска није никада била ненаклоњена трити мјешање хришћанских власти, изузам кад је Русија судјеловала, од које се увијек боји навале. «Ми стојимо» — завршује говорник — у очи догађаја, који нас воде далеко натраг у повијести, и ја мислим, да би, да отоманску државу уништи власт, која, како се чини, није наображенија од оне, требало вјекова, прије него би се успоставила добра управа у тим дијеловима Јевропе.

Лорд Фафени препоручи, нека Инглешка, ако запретијет опасност трговини у средиземном мору, позове остале власти на мору, нека ју подупиру у тој обрани.

Лорд Дерби, прелазећ на појединошти предидућих говора, опажа, да Инглешка уговором од 1856 није предузела никакве обвезе према порти. «Неима ни најмање вјеројатности зато, да на страни француске или аустријске владе постоји икоја намјера, да нас позове да изпунимо наше дужности према парижком уговору. Зато несам сматрао потребним да учиним кораке у погледу тога уговора, или да покушам ослободити нас дужности, које он инволвира.» Што се тиче ознаке племенитог лорда, који је започео дебату, да инглешки улив у Берлину и Петрограду још није изцрпљен, то

он (Дерби) неће бодрити на сангвиничке наде и он говори под најозбиљнијим појмом одговорности, ако кућу увјерава, да се влада, ако опазн икоји изглед или икоју наду, да ће усјети дипломатичко посредовање, да се уклони предстојећи рат, неће плашити ниједнога напора, да произведе такон резултат. У читавој Јевропи међутим назор оних, који најбоље познаду дипломатични стварни положај, није таков, да би оправдавао икоју сангвиничку наду, да ће се уклонити та велика јевропска несрећа. «Што се тиче питања, што мислимо чинити, ако букне рат, то сам сигуран, да ће те ви господо увидити, да то није ствар, о којој би очекивали од мене изјаву. Већ у мају прошле године, кад су били надовезани договори у завезу са берлинским меморандумом, ја сам порти дао рећи, да несмије на то рачунати, да ће од ове земље добити материјалну помоћ. Ја сам ту опомену опетовао у разним згодама. Ако је несам опет изразио за последњи неколико дана, то сам пропустио зато, јер сам мислио, да је још једно опетовање било не само сувишно, већ да би паче ослабило дјеловање пређашњих опомена, које подијелисмо. Ну дочим ми недржимо, да смо дужни посредовати, и дочим нежелимо мјешати се у несретни рат, ако он започме, то си ипак придржавамо право бранити британске интересе, ако будемо мислили да су у погубељи.» Лорд Стратеден повукао је по том свој предлог и мало затим буде кућа одгођена.

У дољној кући питао је господин Бенет-Станфорд државнога подтајника за Индију, хоће ли кући предложити изказ, из кога се види број мухамеданских војника у индској војсци урођеника и хоће ли он у таквом изказу Сунните, или такове који признавају турскога султана као врховну главу своје вјере, разлучити од Шјита, који не признају султана за своју црквену главу. Лорд Е. Хамилтон одговорио је, да велики дио војске урођеника у Индији састоји од мухамеданаца касте Сунните. Политика индјске владе да је увијек била та, да таложн замјенито непријатељство разних вјерских секта у Индији. Али предложене таквих изказа, какове тражи предговорник, да би дјеловало само у противном правцу. (Чујте! Чујте!)

На једно питање господина Рихарда, приобнио је државни подтајник за спољашње послове, да ће се дешепе, које је о садашњем положају јерменских поданика Порте послао британски конзулу у Ерзеруму, предложити кући заједно са осталим дешама гледи турских ствари.

Мр. Д. Јенкинс упитао је владу, какова би се поморска бојна снага у случају рата између Русије и Турске, према постојећим уговорима могла послати у црно море, да се штите британски интереси; је ли истина да се ови час на Дунаву налази само једна једина инглешка шајка, дочим Инглешка по уговору имаде право, онђе поставити двије, и да ли влада, ако је то истина, кани учинити кораке, да тој недостајници безодвљачно доскочи. Државни подтајник за спољашње послове, мр. Борке, опазно је у свом одговору, да би се с приволом Порте у Црно море могла послати знаменита моћ флоте. Према парижком уговору могла би свака од уговорених власти на Дунаву послати двије лагане лађе, у ту сврху, да изходи изведење радња повјеренства за уређење Дунава. Ономад најјештене су на Дунаву двије британске лађе. Једна је истом недавно послана у Цариград; ако се није још повратила, то ће се врло брзо вратити. Осим двијух лађа, које се могу поставити на Дунаву, слободно је према ферманом, који су од времена до времена издани на темељу уговора од 1814, послати у Цариград за службу тамошњег послаништва тако зване лађе за објаве.

ЦЕТИЊЕ, 24. Априра. — Ђурђевданска слава креног имена јасне обитељи владаочево прослављена је, како у данашњијем приликама неможе иначе ни бити, врло скромно. Свијетла Књагиња присуствовала је са Свијетлијем Нашљедником и Књагињама служби божјој, којој су биле присутне и све мјестне корпорације. Чинодјејствовао је Високопреосвјештени г. Митрополит. После службе божје примила је Свијетла Књагиња честитања, разних чинова, којом је приликом присутне ословила са неколико пријатнијех рјечи, односећих се на данашње судбонесне згоде.

Свијетлом Господару, кога је овога пута позив домовине затекао пред Његовом храбром војском, послао је у име свијех овђашњих чинова Преосвјештени Митрополит ову честитку:

Свијетлом Господару, Књазу Николи!

Вашу Свијетлост одазвао је «Ђурђевданак на витешки састанак», одазвао Вас је на дјело Српског ослобођења и уједињења, коме сте сав Свој живот толико славно посветили. Дао Бог, да првом Ђурђевданском славом узмогнете славити и торжество остварења Ваше узвишене мисли: Боже Вас храни и штити Српском роду на спас и срећу! Боже благослови Вашу побједоносну војску и увеличај и у будуће њу и Вас лавор-вијенцима побједо.

То је смирена молитва.

Вама вјерноподанијех:
Слиједје потписи.

— Јуче, 13. ов. м. стигло је на Цетиње ново руско «друштво црвенога крета», састојеће из тројице доктора, г. г. Михаил Алекс. Лебедев, Н. А. Круглевски, В. А. Студицки и 15 милордних сестара «Покровске општине», стојеће под покровитељством Вел. Књагиње Александре Петровне, а под управом настојатељице Јевдокије Прокофјеве. —

ПРОГЛАС.

Ми ниже подписани командири босанске војске и преставитељи босанскога народа, високо цијенећи заслуге достојнство и способност, бившега намјесника Његове Свијетлости Српскога Књаза и Главнокомандујућег босанске војске и управитеља босанског народа Полковника Милету Деспотовића, у име војске и народа босанског проглашавамо га за Генерала и Врховног Главнокомандујућег све војске, која се у Босни налази и покорно молимо све и свакога да овај наш проглас призна и уважи. Ташковац 4. априла 1877.

Четовође:

Голуб Бабић. Стево Маринковић.
Поп Ђоко Каран. Паво Вукановић.
Фр. Боно Дрежњак. Перо Крецо.
Поп Илија Билбија. Поп Вас. Ковачевић.
Симо Чавка. Ђоко Драганић.
Вид Милановић. Триво Амелица.
Нико Буро. Илија Билбија.
Станко Бабић.

Бригадни командир капетан,
Ђуро Шаринић.

Командир батаљони,
Милан Боић.

Објава.

Са овим јавља се свима онима Босанцима који су учинили до данас какав преступ и ради тога осуђени на прогонство или коју другу казну да им је до данашњег дана све опроштено и да им је слободан повратак у Босну.

Ташковац, 14. Априла 1877.

Потписани
Главнокомандујући Босанке војске,
Генерал,
Деспотовић.

КЊИЖЕВНОСТ.

Сад је баш изашло

IV. издање задужбине Чупићеве

«Српске народне загонетке»

уредио и издао

СТОЈАН НОВАКОВИЋ.

Са Сликом Чупићевом на особитом листу.

На 8-ни XXIII. и 283 стр.

Цијена је 2 динара за Србију, а 1 ф. за Аустрију.

Може се добити у Биограду у књижарници Вел. Валожкића а у Панчеву у књижарници браће Јовановића, же је главно складиште за Аустрију.

Позив.

Кад сам 1873. год. пустио у свијет П. свеску «Правила православне цркве», ја сам обећао да ћу «кроз кратко вријеме» и III. издати, рачунајући да ћу бар толико од продаје добити, да трошкови штампаре изплатим; али сам се у рачуну преварио, — и да ми се опет ета ствар недогоди, одканим се посла и одложим даље издавање до бољег времена. Данас је канда то боље вријеме наступило, јер ми са више страна стижу гласови да се «Правила» траже, а и пријатељи ме храбре да се на ново посла латим. Одазивљући се тим гласовима, ја сам готов дати да се штампа III. свеска «Правила», али нећу ту моју готовност у дјело привести, док ми се непријави бар триста и педесет добрих предбројника.

Позивљем дакле овим све, којима је стало да имају у српском преводу са тумачењима «Правила прав. Цркве», нека се предброје на ову III. свеску, којом се започиње излагање и тумачење Правила Трулеког сабора.

Ја нећу ово издање препоручивати — нека свако о њему суди по изданим двјема свескама и по ономе, што је о овом издању казано у «Православљу», у «Синону» и у «Праву».

Свеска ће ова изнијети пуних пет табака оне исте величине, као што је I. и II. свеска. Цијена је 60. новчића. Предбројити се може до Петровдана о. г. У Задру, на Цвијети 1877.

Проф. П. Милаш.

Захвала.

Пречасни господин Лазар Херцеговић протопоп котореки, даровао је знатну количину доброг и здравог сјеме на од каданицах (свилених буба), да се овђе у Црној Гори у народу подијели.

Подписани, по највишој заповједи Његове Свијетлости Књаза, захваљује овим господину дароватељу на његовом лијепом дару.

Цетиње 9. Априла 1877.

Др. Ђорђе Радић.

управитељ књ. црногорске
«Земљодјелске школе».

Позив.

На опитној баштини књаж. црногорске «земљодјелске школе», изведена је повећа количина сјеме на од разнога поврћа, нарочито тако овђе омиљеног крупног (главатог) бијелог зеља, вељег раштана, и другог корисног поврћа.

Кома би што од тога сјеме на требало, нека се обрати на подијелу, који ће изабрано сјеме сваком — докле га узтраје — бесплатно издавати.

Цетиње 9. Априла 1877.

Др. Ђорђе Радић.

управитељ књ. црногорске
«Земљодјелске школе».

Чуством дубоке харности захваљујем, у име своје, мојега дома и сродника, свој велецијеној Господи: представницима, чиновницима у частницима славних ц. к. мјестних власти, поштованом обћинском управитељству, свима знанцима и пријатељима и свему у обће без разлике грађанству которском, на Христјанској усрдности, којом приступише, да испрате до леденог гроба земне остатке моје драге и незаборављене синовке Христине која, у најлешем цијегу младости, после дуге и мучне болести, укријепљена са светим тајнама, дне 14. априла т. г. остави овај свијет на велику моју жалост, њених удвјељених родитеља и сестара.

Ожалошћени стриц

Машан Савов Петровић Његош.